

Prædiken 15. s.e.T. / høstudstjeneste

Hver gang jeg læser den her tekst, bliver jeg voldsomt provokeret. Min første indskydelse er altid at tænke, at det er da lettere sagt end gjort – vær ikke bekymrede.

Bekymringer er da ikke noget, man bare kan tage af sine skuldre som en anden kappe.

Og hvad er der i øvrigt i vejen med bekymringer? Jeg mener – er det ikke lige præcis vores bekymringer, der driver os til at gennemføre nødvendige forandringer? Nødvendige forbedringer?

Er det ikke bekymringen for høstudbyttet, der gør, at landmanden hele tiden dygtiggør sig?

Er det ikke bekymringen for klimaet, der driver virksomheder, politikere og os almindelige mennesker til at finde metoder til at reducere udslippet af CO2 og leve mere klima- og miljøvenligt?

Er det ikke bekymringen for vores børns ve og vel, der gør, at vi fortæller vores børn, at de skal lave lektier og følge med i skolen? At de skal fortælle, hvor de er, og hvornår de kommer hjem?

Når så den foreløbige provokation lidt efter lidt lægger sig, så er det, at jeg kan anskue teksten med lidt mere ro, og jeg kan begynde at tænke over, hvorfor det kan være problematisk at have bekymringer.

For det kan jo faktisk godt være problematisk at have bekymringer.

Det er jo problematisk, når vores forskellige måder at reagere på over for bekymringer fører til splid og splittelse mellem mennesker.

Som når landbruget i sin stræben efter bedre høstudbytte udskældes af miljø- og dyreaktivist og politikere.

Som når nogen af hensyn til klimaet vælger at flytte på landet og bliver selvforsynende, mens andre bliver politisk aktive og måske endda aktivistiske og limer sig fast på vejene under årets Tour de France eller på malerier og kunstværker på berømte museer. Og så er der dem, som ikke vil lade sig gå på, og som sætter deres lid til, at det hele nok skal gå, og som derfor – til stor provokation for nogen – fortsætter den livsstil, som de altid har haft.

Og endelig så er der de forældre, som udråbes til at være overbeskyttende curlingforældre....

Bekymringer er også problematiske, når de sætter sig som en knude i maven, der gør, at vi ikke kan leve vores liv med glæde og i taknemmelighed.

Når vi hører dagens tekst, så skal vi lytte til den i samklang med de andre evangelietekster, og dér vil man kunne læse, at Jesus også var bekymret. Han bekymrede sig *altid* sig om de fattige og de syge og om dem, der stod uden for fællesskabet.

Han bekymrer sig for os mennesker, der er tynget af bekymringer. Og han anerkender, at vi kommer ud for hændelser i tilværelsen, som giver os anledning til bekymringer. Bekymringer hører livet til.

Men han vil, at vores bekymringer ikke skal formørke vores sind, for det gør vores syn på fremtiden mørkt, og det sætter os i en usund sindsstemning. Men bekymringerne gør også, at vi ikke bliver i stand til at se med taknemmelighed på det, vi har fået. Vi kommer til glemme at være taknemmelige over at være født og have fået lov til at leve livet; og vi kommer til at glemme at være taknemmelige over hele skaberværket.

Hvad er så Jesus' svar på de bekymringer, som tynger os?

Det er jo ikke, at vi bare skal være ubekymrede, være ligeglade og tankeløse. Men vi skal lære at lægge bekymringerne fra os, for hvis bekymring og uro fylder hele vores tilværelse, så bliver bekymringen og uroen *centrum* for vores liv.

Vi skal se på markens liljer og himlens fugle, for af dem kan vi lære at leve med det rette perspektiv på livet. På den måde kan vi flytte perspektivet fra at have vores bekymrede og urolige *selv* i centrum til et mere meningsfuldt liv i fællesskab med hinanden.

Det er derfor, at Jesus opfordrer os til at tro. Til at tro og til at have tillid til, at Gud holder sit løfte til os; at vi er hans børn, og at han er med os alle dage, uanset hvad der sker.

Det er derfor, at han opfordrer os til at have tillid til, at Gud giver os, hvad vi har brug for. Vær ikke bekymrede for jeres liv, siger han, men lev i tillid til at Gud tager hånd om *jer* og hele sin skabning. Gud vil, at vi ikke skal lade os præge af frygt for fremtiden, men derimod lade os præge af glæden ved det, der er kommet og det, der vil komme.

Hvis vi kan hvile i *den* tro og i *den* tillid, så kan vores bekymringer og uro erstattes af et håb. Og det håb skal vi være med til at plante i verden.

Vi har nemlig ikke alene *brug* for håb, vi har også *grund* til håb. Og selvfølgelig skal vi gøre os umage med at være ansvarlige mennesker – men samtidig skal vi turde have tillid til, at vi lever i Gud.

Den amerikanske komiker Mark Twain har sagt: ”Vi drukner ikke vores bekymringer. Vi giver dem svømmeundervisning.”

Det er det samme, Jesus siger. Når vi skal lægge vores bekymringer og uro væk, så er det for os give vores bekymringer fast grund under fødderne, så de ikke får lov til at svømme rundt og ødelægge vores sindsstemning. I stedet skal vores bekymringer lægges ned i jorden, så Gud kan lade noget spire og gro.

Der er nemlig en verden til forskel på at *gå i* panik eller *at gå på* en grund af håb.

Et menneske uden håb og i panik, går ned, når det giver op.

Det går ned, når det giver op over for andre mennesker.

Det går ned, når det giver op over for at finde løsninger.

Håb og livsglæde er lige så nødvendigt for liv som ilt og næring er. Håbet i vor tid er, at vi har indset, at vi deler skæbne med hele kloden og med hinanden.

Håbet er, at vi har indset, at vi er skabt til at fuldende Guds skaberværk, og at vi skal hjælpe med at opretholde det.

Derfor skal vi i kærlighed til skaberværket og til vores næste lade os løfte ud af den selvkredsen, som bekymringer er udtryk for og fører til. Vi skal ikke tage udgangspunkt i vores eget lille snævre perspektiv på verden, men vi skal forstå, at der er noget, som overgår vores evner og dygtighed, og at vi derfor ikke er ansvarlige for alt, hvad der sker, og at vi heller ikke kan påvirke alt, hvad der sker.

Vi skal forstå, at det smukke ved livet ikke er noget, som vi selv kan skabe. Det bliver givet til os udefra; af noget, som overgår os og vores evner og dygtighed. Det er derfor, vi holder høstgudstjeneste, for det kan minde os om, at alle gode gaver kommer oven ned, som vi skal synge i den sidste salme i dag.

Og i den enkle og ligetil verden, hvor vi bliver mindre, fordi vores Gud og vores næste bliver større, bliver vores bekymringer også mindre. Så er det nemlig ikke dig og mig alene, der styrer og fylder billedet ud, men derimod Guds godhed.

Når vi indser det, kan vi værdsætte det, vi har fået givet – og derigennem kan vi mærke en blivende kærlighed til livet, for det er kun med taknemmelighed, at livet bliver rigt.
